

55 JUN 1926

LÓRÁNT

CIMBORA

ROMÁNIA ÉS AZ UTÓDALLAMOK
EGYETLEN MAGYARNYELVŰ
KÉPES HETI GYERMEKLAPJA

FŐSZERKESZTŐ:
Benedek Elek

KONIG & BAYER OMARÉ

ROMÁNIA
6. évf.
7. SZ. 1926.
II. 14

Bábel.

Írta: BENKŐ ANNA.

Mikor az emberek kevélyen
Babylon tornyát építették,
Fölzavará az Ur nyelvöket
Hogy egymást födbé nem érthették.
A zűrzavarban a munkának
Félben kell-e maradnia
És az emberek meglakoltak.
— Így tanítja a biblia.

Azóta nem is értjük egymást,
Önző, balgafag emberek, mi;
Nem tudjuk, hiáda akarjuk,
Boldogságunkat fölépíteni.
Szívet kérünk, s hideg gunyt adnak;
Barátság helyett jön viszály . . .
Mert a világ nagy bábelén még
Istennek átka rajta áll!

(Bethlen)

Andris csizmája.

Írta: Adler Erzsi.

Hallgatag, kis pufók arcu, szőke legény volt a 9 éves Andris. Még a nevét sem tudta a falunak, ahol született. Külömben is alig tudott valamit magáról, csak azt érezte, hogy enni és játszani a legjobb. Az apját még emlegetni sem hallotta, az anyjáról meg azt mondták a néneji, akik a falubeli jegyzőknél szolgáltak, hogy a városi kórházban van. Ott szolgál réges-régen. Egy öreg nagynénje, Rózsi néni hurcolta Andrist helyről-helyre, hogy szolgálatba állítsa. Legalább eszima kell télire.

Most is azért jöttek a földbirtokosékhoz, hogy Andris itt maradjon. Nem is látott ő még ilyen udvart. Fenyőfák állták el az utjakat, ahogy a kapunál tétovázva, széjjelnezegetve tiptegtek be. Nagy-nagy fenyők. A szaguk de csodálatos volt!... Szívta, szívta Andris is, mintna jól akart volna vele lakni. Majdnem harapni akarta.

Kerülnek beljebb, beljebb, ott meg rózsafák kerítették be a házat. Ó, de gyönyörűek!

A cselédek a konyhára hívták be. Rózi nénit le is ültették a lócára. Nemsokára belépett az uraság. Csizmát ígért neki télire, Rózi néninek meg szalonát és buzát is. És Rózi néni hirtelen elment. El is felejtett búcsuzni Andristól. Akkor a kocsis érte jött, kivezette egy nagy kertbe. Sok-sok almafát látott hullni készülő levelekkel, mert már szeptember volt.

Meg egy sereg rózsaszínű malacot. Ezekhez hozták Andrist őrizőnek.

Vagy hét napig terelgette Andris már a malacokat. Nem szerette őket. Nem ülhetett, nem játszhatott tőlük egy percig sem. Egyetlen öröme volt, ha az ebédjét hozta a kis cseléd és amíg ő evett, az vigyázott.

Nemsokára egy szép rózsaszínű bocit is vittek Andrishoz. Rózsi nevűt, dörzsolódó, játékos bocit. Szaladt Andris után, huncut volt, bolondos. A malacokat ő sem szerette, de Andrist igen. Egymáshoz simultak, egymáshoz dörgölöztek, összebarátkoztak és annyit csudálkoztak egymáson! Andris boci szeretett volna lenni, a boci meg Andris. Igazán, ha egy 9 éves pajtás került volna Andrishoz a boci helyett, akkor sem érthették volna meg jobban egymást. Andris ugy sem szeretett beszélni. Szegényt annyiszor elhallgattatták, annyit rászóltak, hogy azt hitte, csak evésre jó a szája. De Rózsi pajtása lett. Megértette, hogy Andris mit szeret játszani és mikor haragszik a legjobban a malacokra.

Egyszer aztán egy vasárnap, mi nem történt? Két ember is jön a gazdával Rózsit megnézni, tapogatni. Andris olyasmit hall a beszédjükből a gazdától, hogy bizony többet ér, a másik akkor azt mondja: na, még 200 leu. És a boci el akar iramodni, aztán, mert

nem hagyják. Így áll meg, mint akire vártlanul egy nagyon-nagyot ütnek. Nemsokára egy fehér kötös legény előjön és kötéllel köti át a Rózsi nyakát. Andris úgy érzi magát, mint az a gyermek, akit a születésnapján vernek meg és visszavesznek tőle minden ajándékot. Most állott csak egyedül a világon. Nem tudta, hány nap egy hónap, de bizony 30 nap is elmúlt, hogy ő minden este olyan keserves szívvvel feküdt le. Minden este Rózsira gondolt: nem tudta elfelejteni.

Kezdett hűvösödni. A templom tornyát reggeli 7 órakor sem lehetett látni még a ködtől. Egy-egy fa már hullogatta a leveleit és azok szomorúan terültek el a földön. Nemcsak az arca piroslott már Andrisnak, hanem az orra is. Csippte a hideg. A keze és a mezitelen lába is hasonlított már színre a pulykák lábához. Észre is vették a földbirtokosék, aztán a gazda bement az Andris csizmájáért. Szegény Rózsi bőrével már régen elbánt a timár is. Most már a suszter kalapálgatta, szegelte. Készült az Andris bére...

Vasárnapra gondolta a gazda átadni és előre elképzelte a fiu nagy örömét az új csizmák láttára. Ahogy a vasárnap megjött, a gyermekeit is összehívta a gazda és elküldötte Andrisért. Alig egy perc múlva jött Andris kalap levéve, szégyellősen, maszatosan. Éppen a vizes vödör előtt állott, amikor érte jöttek. Mint a többi vasárnap, úgy akart most is mosdani. A szájába szokott venni egyszerre vagy egy félpohárnyi vizet, azután a markába ereszti és úgy cirógatja meg az arcát. Hát egyelőre elmaradt a mosdás. Bizony észrevették a földbirtokos gyermekek, mert nagyon illetlenül kuncogtak.

A gazda az asztal alól kiveszi a csizmát. Fekete volt. Magas száru, fényes, kerek. Olyan kályhacső formájú. Bámul Andris. Nagyot pislog. — Az enyém? — kérdezi. — Tied, — mondja a gazda, Tőlem kapod, na meg a Rózsitól. — Hol van Rózsi? — kérdi Andris bután, mire nevetősen kopogtatja meg a gazda a csizma szárát és Andrisnak meg a gyerekeinek elmondja, hogy mit csinált a Rózsi bőrével a timár és a suszter, amíg csizma lett belőle.

Andris megerőltette a kis esztét és olyan hirtelen értett meg mindent, hogy elárasztotta szemét, arcát a könny. Nem szípozott, hanem zokogott. Amivel kevesebb esze volt Andrisnak

egy vele egykoru, de jó ruhás, szép házban nevelt urigyerme knél, az ő nála mind a szeretettel pótolódott ki. Mert azzal úgy tele volt az Andris szíve, de úgy! Simogatta a csizmát. Nem akarta elhinni, hogy ez a Rózsi volt. Ugy tipegett ki, mint temetés után az árva. Már nemcsak sirt, bőgött. Hangosan, fájdalmasan, ahogy a szíve engedte. Maga mellé vette az istállóban, a fejéhez közel, úgy aludt. Reggel próbálta mutogatni az öreg tarka tehénnek, aki annyiszor engedte szopni a Rózsit. De az rá sem hederített. Ő még nem volt ismeretségben a csizmával.

Hidegebb reggelek jöttek. Már cigarettásdit játszottak a falubeli gyermekek, mert mint a füst, úgy kékllett a lehetők. A csész már bundában járt. A rózsafákra szalmakabátot adtak. Andris is járt a dolga után. A 16 malacnak nőni kellett karácsonyra és csak az Andris felügyeletével szaladgálhattak be a kertet. Azok nem fáztak. De Andris bizony fázott. A lába is ám. A csizmát, a Rózsiból valót egy világért fel nem huzta volna. Pedig kikacagták. A kocsis, a szolgáló csúfolkodva nevelték, hogy a vállán hordja. Ők nem értettek semmit. Ők nem szaladgáltak a Rózsival. Hozzájuk nem bujt a nedves orrával, az arcukat, a ruhájukat nem nyalta.

Amikor a gazda is meglátta mezitlábosan Andris, nagyot kiáltott rá:

— Ha fel nem veszed, úgy kilóditlak a házból, de a csizmad nélkül, hogy sohase találss vissza! — Így mondta.

— Vajjon elveszik tőlem? — kérdezte este az istállóban Andris a kocsistól.

— El ám, — felelte a kocsis. — És ettől a két szótól nem birt aludni Andris.

Csak éppen hajnalhasadásra várt Andris és kisompolygott a csizmával. A kert felé indult. Ki, messzire. Szapora, fázós járással. A hűvösség hozzá-hozzá csapott. Egy kicsit rossz volt. Egy kicsit kegyetlen, de Andris ment valahogy előre. Jól elhaladta a falut. Az ur kukoricása meg szőlője már el is felejtette az Andris topogását. Akkor olyan álmoság ütött hozzá, mintha csak szeretetből jött volna, hogy az éhség utját elállja. Andris leült. Összegubbaszkodott. Jól a térdéig eltakarta a kabátja és aludt. Ott kinn, az országot szélén.

Már ebéd idejére ragyogott fel a nap nagy lustán, csak 12 óra felé, amikor Andris

azt érzi, hogy a karja alól kirántják a csizmát. Amit ő sohasem fog elkoptatni. Amire nem fog lépni soha, hiszen olyan jó pajtások voltak.

Egy csendőr állt előtte. Szigorú arca volt. Csak ránézni volt rossz, de a hangját jobb volt hallani, mint a gazdáét. Kikérdi Andrist, de úgy, mint ahogy az anyák játszanak bíróságot, ha eltörik vagy elvész valami és a gyermekekre gyanakodnak. Andris olyan okosan meséli el, hogy ő már vigyázott annyit a malacokra, amiért neki adták a csizmát. Megesküdött, hogy nem lopta. A szeméből látszott az igazság. De inkább eljött, semmint az ur visszavegye, amiért nem hordja. Kérdezte az anyáshangú csendőr azt is, hogy miért nem huzza fel a lábára. És Andris nem hazudta azt, hogy szorít. Hanem elmondta milyen volt a Rózszi. És ő jobban szereti Rózsit a gazdánál, a kocsinál, mindenkinél. Csak az anyjánál nem, aki a kórházban szolgál városon, de nem tud az ő enivalójára is keresni. És összetette a két kezét, hogy mutassa meg a csendőr ur az utat odáig. Ő éheznek is az anyja mellett, csak megtalálná.

Mennyi jó véletlen van! Milyen csudák történhetnek! Andrisnak közeli rokona volt a csendőr. Ugy megörült a kis rokon öcsnek, hogy akkor mindjárt a kórházig kísérte és már éjszaka az anyja mellett aludt Andris. De a csizmát is a szalmazsák mellé tette.

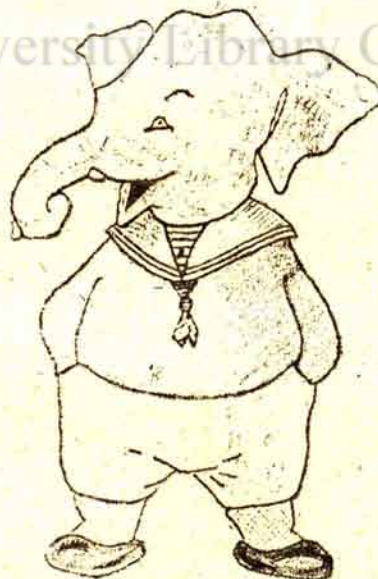
Sok néni adott itt dolgot Andrisnak, aki szófogadó és illedelmes fiú volt ha szépen beszéltek hozzá. Csak itt is baj volt a csizmával. Andris meztlábosan járt. A kórház köpadlója és senki nem állta meg szó nélkül, hogy csizma nélkül látta Andrist.

Egy kisasszony egyszer magával vitte Andrist. Kikérdezte az életét, ajándékozott neki egy madarat. Játszani engedte a kutyájával. Aztán egyszer hozott egy pár cipőt Andrisnak. Nagyon puha, gazdag gyermeknek való antilop cipőt. És megfogta az Andris kezét, (aki most már lavorból és szappannal mosdott). Aztán a bársonyruháját megtapogattatta vele és azt hazudta neki, hogy az antilop cipőt is ilyen ruhaféléből csinálják. Felhuzta Andris a cipőt. Elhitte. A kisasszony jóságából hazudott. A nagyoknak sokszor kell is hazudniok, ha jót tesznek vele. Akkor nem bűn. Andris kis tudatlan volt. Iskolába nem járt még. Képeskönyvet sohasem látott. Nem is képzelte, hogy a városi

gyermekek képről mennyiféle állatot ismernek. Hogy még a hangjukat is próbálják utánozni. Ki akarják találni. Azért fülsiketítő a gyerek-lárma sokszor.

A képes könyvekben antilopok is vannak, amiknek a bőreből a puha cipő meg keztü készül. De Andris nem tudta, hogy az ő ajándékba kapott cipőjéért is megöltek egy állatot. Azt hitte, hogy ruhakelméből van. És hordta. Jó meleget érzett. Hogy tél lett, már küldözgették egyedül vásárolni. Minden nap megdicsérték az ügyességéért és bizony mire 15 éves lett és mert a kocsis mesterség tetszett neki a legjobban, egy napon a kedves doktor bácsi kijelentette, hogy Andris a kórházi kocsi fog járn. Aztán most nagyon boldog lett Andris. Először, mert mellette volt az édesanyja, aztán, hogy ő kereshet antilop cipőre valót...

(Nagyvárad.)

ELEFÁNT ÚRFI

Tima Endre (Zilah) pályaműve a Cimbora múlt évi pályázatán.

A szenvedés.

**A szenvedés tisztító tűz,
De korántsem a gyöngéknék:
Az érc tisztul a kőfőben.
Szalmazsák mind elégnek.**

Révész Ernő.

MESE.

— Irta: VADNAY DEZSŐ. —

Volt Meseországban
Egy öreg király,
Országának közepén
Tiszta szinaranyból
Sarkonforgó vára.

Kilencfejú sárkány
Kapujában állott,
Rengeteg szájából
Idegen emberre,
Parasztokat okádott.

Volt még a királynak
Egy kicsike lánya,
S hogy csak egyedül volt,
Két bogár szemével
Sirdogált magába.

Ahogy sirt, sirdogált,
Hát úgy történt egyszer:
Szeme elé toppant
Hófehér szakállal
Egy picike ember.

A kis királyleány
Ámult-bámult nagyot,
A kis törpe pedig
Nagy hahotázással
Ezen jót kacagott.

»Tudom, nincs pajtásod« —
Szólt azután végre
S egy dobbantására
Nyomban száz tündérlány
Libeggett elébe.

Ölelték, csókolták
A kicsi királylányt,
S két nagy bogárszeme
Csillogott-villogott,
Mint valódi gyémánt.

Fehér liliomból
Fűztek rózsaláncot,
S bűvös zene mellett
Jártak körülötte
Mesebeli táncot.

Gyönyörű szép volt az,
Mint egy csodaálmom,
Repültek, száguldtak,
A kis királylánnyal
Arajos batáron.

Virágos réteken
Mentek, megendégéltek,
Nem volt vége, hossza
Kacajnak, nótának,
Círipelő zenének.

Hajnalhasadáskor
Felhők fölé szálltak,
Szívárványszínt játszott
Bársonyos melege
A nap sugarának.

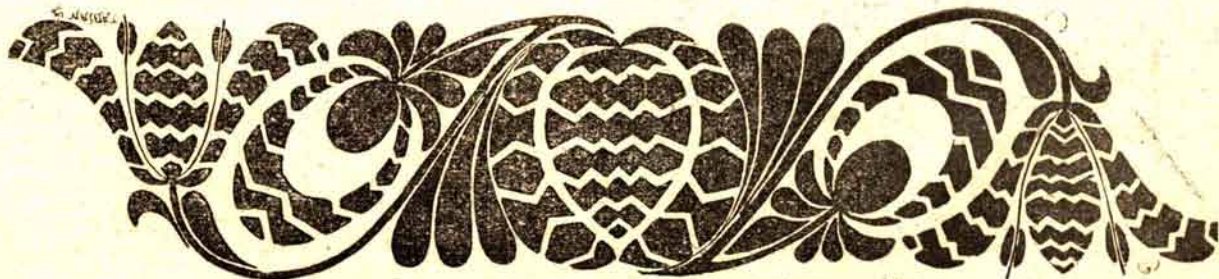
Mennyeországba értek
Déli harangszóra,
Angyalok karának
Bűbajos éneke
Gyönyörűen szóla.

Térdre ereszkedtek
Szép sorjában ott mind;
Kápolna harangja
Csilingelt a mennyben:
»Giling-galang giling!«

S a kis királylánnyal
Szálltak, szálltak tovább,
Mig egy kopogásra
Eltűnt előle a
Csalóka délibáb.

Köd utánok, hipp-hopp!
A kis tündérlányok
Elrepültek messze!
Felébredt álmából
Szegény királylányka
S ott maradt magába, —
Eddig tart a mese . . .

(Budapest)

Szilasy Bálint szép históriája.

Írta: Fábian Gyula - Rajzolta: Fábiané Biczó Ilona.

Bálint és Péter boldogan tett eleget a föl-szólításnak. Dávid uram elintézte a fizetnivalókat. Tandijra, tintára, papírosra és más iskolai eszközökre majdnem 3 aranyat fizetett le. Az iskolától kaptak ugyanis a tanulók minden írószert. Drága pénzen hozták azt sokszor Németországból. Magyarországon csak három papírosmerítő műhely volt. Az bizony nem tudta ellátni anyaggal az iskolákat. Sok diák maga csinált írószert úgy, hogy papíros helyett vékony vásznat vont be csontenyanggal. Akkor nem itta be a tintát. Leginkább fekete fatáblákra irtak kemény krétával. Sőt akárhány a fekete fatáblát fehér viasszal vont be és hegyes fadarabbal vagy csontvesszővel irt rá.

A tintát Mátyás pedellus főzte gubacsból. Minden hónapban három itce tinta fogyott el.

Könyve nem igen volt a diáknak. A professzoroknak volt 50—60 könyvük, amelyek az ő szakjukhoz tartoztak. Volt a kollegiumnak is könyvtára. Mindjárt a kancellária mellett. 230 könyv volt abban. Olyan érték, amiért egy falut lehetett volna megvásárolni földekekkel, házakkal, jobbágvyokkal együtt.

Bálint és Péter belépett az osztályba. Huszonhat studiózus ült hosszú padokban. Az egyik falnál alacsony dobogó, rajta asztal, székek. Ez volt a katedra. Abban a klassziban két csoport volt. Az egyikbe azok tartoztak, akik most léptek föl a kvadriviumba. A többiek már két, sőt négy éve hallgatták a professzorokat. Amig az egyik csoport irt, a professzor magyarázata után, addig a másíknak előadott a professzor. De sokszor előfordult, hogy egyik csoport tétlenül hallgatta a másik csoport számára tartott előadást. Nem lett baj belőle. Csak annál jobban megtanulta a diák, amit a professzor megmagyarázott.

Bálinték hamarosan összeismerkedtek társaikkal, akik szeretettel fogadták őket. Ezek azután hamarosan elmagyarázták az iskola beosztását.

A triviumot 40 diák járta. Ezek három klassziban oszlottak meg. Itt jobb volt a helyzet, mert egy professzor csak egy csoporttal foglalkozott egyszerre. Sokan is voltak, meg itt nagy alapossággal kellett a tanítással foglalkozni. Hiszen már innen kerültek ki az iskolamesterek, a nótáriusok, az íródeákok, az adószedők, sőt a papok is, akik azután valamelyik papnevelő intézetbe kerültek. Az írást, olvasást két klassziban tanították. Egy-egy klassziba 25 kis diák járt. Volt még egy klasszis, ahol az öregebb diákok tanítottak. Ide a legszegényebb gyerekek jártak.

Mintegy 120 kis és nagy diák látogatta a kollegiumot, melyet Losonc városa tartott fön. Kevés iskola dicsekedhetett hét professzorral és száznál több diákkal. Büszke is volt rá a város nagyon. Az iskolának külön választott kurátorsága volt, amely a professzor duktoron kívül négy kiváló világi és két egyházi személyből állott. Hivatalból tagja volt még a város bírása és nótáriusa is.

A Bálinték osztályába már idősebb tanulók jártak. Nagyon sokan szakállt, bajuszt viseltek. A legidősebb köztük egy 26 esztendős férfi volt. Répási Márton volt a neve. Ez már külföldi iskolákban is tanult. Az előző esztendőben Nürnbergben járt. Onnan csak azért jött

Losoncra, hogy Pataki Gerzon professzor előadásait hallgassa. Csak akkor jött el az iskolába, amikor Pataki uram tartott előadást. Gazdag kolozsvári ötvös fia volt. Azt beszélték róla, hogy titokban Luther tanítását követi. A legfiatalabb Bálint volt, az ő tizennyolc esztendejével.

A tanulók közül sokan viseltek tógát. Különösen azok, akik papnak, iskolamesternek készültek. A professzorok tunikát hordtak. Az évről-évre választott professzor duktör (igazgató) prémes gallért és vastag aranyláncot viselt. Ő igazgatta az iskola tanulmányi és anyagi ügyeit. A professzorok választották a duktort maguk közül titkos szavazással. Privitzky uram már hat éve viselte ezt a méltóságot. Szelid, jószívű ember volt, aki azonban tudott erélyes is lenni, ha az iskoláról volt szó.

Nyolc óraker harangszó hallatszott. Erre csönd lett a klassziban, Honti Ádám lépett be. Föülült a katedrara és latinul beszélni kezdett a szónoklás művészetéről. Klasszikus beszédekert mondott el Liniusból, Ciceróból. Magyarázta azokat. A diákok rögtön a beszédek betanulásához fogtak. A professzer elmondott egy-egy mondatot, a diákok kórusban, éneklő hangon ismételték. Ötször-hatszor mondtak el egy beszédet és mire ebéd ideje lett, tudta is minden diák könyv nélkül.

A déli harangszóra kiment a professzor és a diákok kitódultak az iskolából. A kapuban Krisztinka asszony várta az urát a kis Laci fiával. Süket uram a karjára vette a kis fiát és a felesége kezét fogva, büszkén lépkedett hazafelé, ahol jó ebéd várta.

Délután a város kertjében gyülekeztek a diákok. Itt Kemény Gáspár uram várta a diákokat. Katona volt fiatalabb korában. Egész a strázsza mesterségig vitte. Akkor hívta meg Losonc városa a kollégiumba, hogy a diákokat testi ügyességére tanítsa. Kemény uram meg is felelt ennek a hivatásának. A diákokat megtanította parittyázni, nyilazni, kopját vetni, vívni, uszni. Egy héten két délutánt töltöttek el a diákok testük edzésével. Hiresek is voltak a losonci diákok a testi ügyességükről. Ha katonának állott valamelyik közülök, rögtön tizedet biztak rájuk.

Bálint nagy ügyességet mutatott. Erős, hajlékony, mégis kitartó, szívós volt. Kemény uram azonnal észrevette, hogy Bálint az ő

embere. Szemmel tartotta, tanácsokkal látta el és biztatta erősen, hogy nagy gondot fordítson a testi ügyességére. Jó katona válik belőle. Sokra viheti.

A koszorus diák.

Az egész kollégium nehezen várta szent Mihály napját. Nagy nap volt az! Azon a napon válik el, ki az első diák a kollégiumban. Mihály napján fölkerelkedik az egész kollégium és a losonci fürdőbe vonul. Ott azután nagy versengés indul meg. Testi torna, szellemi készütség száll majd sikra. Az a diák, aki testben, lélekben a legkiválóbbnak mutatkozik, koszorut nyer. Egyszerű tölgy-fa koszorut, de azt a koszorut maga a városbíró leánya teszi a győztes fejére. Ez a diák lesz abban az esztendőben a »koszorus«. Studiosus coronatus. Az első diák!

Nagy dolog volt az! Az első diák az első padban ült. Akkor referált, ha ő kérte erre a professzort, különben nem szólították a felelésre. Joga volt használni a kollégium könyvtárát. Fölvonulásokon ő ment az ifjuság előtt, díszes sötétbarna tógában, amelyre arany főnix madarak voltak himezve. A diákmulatságokon ő hajtotta fel az első serleg bort. Az italért sehol nem fizetett. A költsége a város kasszáját terhelte. Hívás nélkül mehetett lagziba, disznótorba. Minden mulatságba. Ha egy leányt táncra szólított, annak nem volt szabad kosarat adni. Azzal diák nem táncolt volna! Szép és nagyra becsült méltóság volt hát a primáság, Mihály napján küzdött is érte minden diák ereje fogytaig.

Végre elérkezett a nagy nap.

Hajnaltól kántáló diákcsoportok ébresztették föl a professzorokat. Sziposok, dobosok járták be a két várost. Gyülekeztek a diákok a piactéren. Amikor mindegyik professzor megérkezett, bevonultak a templomba. Péter Klement nagy prédikációt tartott, kiemelve a nap fontosságát és Isten, meg a boldogságos szent szűz segedelmét kérte. Külön fölszóltotta szent Mihályt, hogy legyen jelen a küzdelemnél és álljon mellé, a diák mellé, aki legérdemesebb a méltóság viselésére.

Mise után fölsorakozott a diáksereg. Elöl vitték a diákok lobogóját, amelyre ékes színekkel volt kifestve egyik oldalára a Boldogságos Szűz, a másik oldalára szent Mihály angyal,

**Fehér Péter, Fekete Pál, amint láthatjátok,
Egyik kormos, másik lisztes, mégis jóbarátok!**

Miért?

Írta: Virsik Mária.

Miért oly csendes most a lelkem,
A nótám miért oly szomorú?
Miért nem tudok mosolyogni,
S miért gyötör a vágy s a bú?

Miért hervadsz legszebb álmom?
Miért halványul a remény?
Miért olyan forró a könnyem
A vágyak néma éjjelén?

Miért? ... Miért? zokog a kérdés,
— Őszi köd leng a táj felett —
Holtan lehull a fák virága
S egy kopasz-águ bús akácia
Kérdésemre a felelet.

**Fehér Péter, Fekete Pál, amint láthatjátok,
Egyik kormos, másik lisztes, mégis jóbarátok!**

Miért?

Írta: Virsik Mária.

Miért oly csendes most a lelkem,
A nótám miért oly szomorú?
Miért nem tudok mosolyogni,
S miért gyötör a vágy s a bú?

Miért hervadsz legszebb álmom?
Miért halványul a remény?
Miért olyan forró a könnyem
A vágyak néma éjjelén?

Miért?... Miért? zokog a kérdés,
— Őszi köd leng a táj felett —
Holtan lehull a fák virága
S egy kopasz-águ bús akácia
Kérdésemre a felelet.

[Malacka]

A koldus fiú.

Irla: ERÖSS ALFRÉD.

Az iskola sarkán rongyokba burkolva koldusgyermek állott. Halványkék, mélabús szemét könnyőgőn emelte a járó-kelőkre. Keskeny, sápadt arcán két megfagyott könnyesepp ragyogott.

Ha arra jártam és volt egy kis pénzem, neki adtam. Ha uzsonnámból megmaradt valami, örömmel nyújtottam feléje. Oly jól esett az a hálás mosolygás, mellyel megköszönte.

Szegény fiú éhezett, fázott. Visító szélben didegve bujtató vörösrre mart kezét rongyai közé. De bármilyen vad vihar seperte végig az utakat, ő kifogott a hideggel: kék ajkain dal fakadt. De amikor a harangok a delet hirdették, elszomorodott kicsi szivecskéje. Irigykedve nézte az iskolából kiözönlő gyermekereget. Fájó tekintetet vetett rájuk, amint kipirult arccal siettek hazafelé, hónuk alatt könyveket szorongatva. Oh, akkor olyan nagy szomorúság szállta meg a lelkét! Hisz egyszer ő is ilyen boldog iskolás gyermek volt. Öneki is volt táblája, könyve, ceruzája. De most egy pár rongyon kívül semmije sincsen. Nincs, aki vigasztalna mélységes bánatában, hulló könnyeit nem csókoija fel szerető anyai sziv.

A gyermekek mind elvonultak, sivár, néptelen volt az utca. A fákon varjak szálltak csuf krakogással. Zugó szélben, elhagyottan, egyedül didergett a koldusgyermek az iskola sarkán.

Ma egy fekete karéjon kívül semmi nem jutott. Szaggatott rongyait összehuzta és félön megindult. Utját a park felé vette. Lassu léptekkel, ázva-fázva jutott a kerítésbe. Egy lélek sem járt ottan.

Letelepedett egyik padra és elővette fekete kenyerét. Amint egy-két morzsa a földre hullt odaröpködtek a fákról a madarak. A félig megfagyott éhező madárkák merészen szállottak a koldus fiú vállára és szemtelenül csipkedték kezéből a kenyeret. De az áldott, jó gyermek mosolyogva nézte a kis madárkákat. Nem gondolt saját nyomorúságára, nem jutott eszébe, hogy már egy napja nem evett.

Lent a földön egy tört szárnyu madárka küzdött eljutni a fiúhoz. A többiek vig lakmározása őt is ide csalta. Tarka tolla véres volt, apró kis szeme bágyadtan mosolygott. Kinlódva jutott a gyermek lábához és esdően tekintett föl rá. Piciny csőréből halk, kérő hang szállt fel hozzá. A gyermek meghallotta azt és boldogan emelte magához a kinlódó madárkát. Színes szárnyait lágyan megsimo-

gatta, azután keblébe rejtette csak piciny fejecskéje kandikált ki. A gyermek szétmorzsálta utolsó kenyérét és a madárka csőréhez tartotta. A jó fiú szívének melegében újból életre kelt a madárka, vidáman csipegette a morzsaszemeket. És a fiú oly örömmel nézte a boldog madárkát. Lelke ujjongott, szivecskéje hangosabban vert.

Ugy becézte, úgy ápolta a kis madárkát, mintha gyermeke lett volna. Észre sem vette és már sötétedett. Az éj fekete leplét lassan a földre teregette. Milliányi nyílásán a sok-sok angyalszem, fényes csillagok képében kíváncsian kandikált a földre. Oly fényesen ragyogtak, oly örömmel nézték a boldog gyermekeket!

Leszállt az éj, a fagyos hideg éj. Csak a koldus fiú és a madárka nem érezték a hideget.

A madárka elszállt puha, meleg pihéju fészékébe, oda nem jut az éj hidege...

A gyermek az igazak boldog álmát alussza. Nagy fényesség támadt körülötte. És a nagy fényességben leszállott hozzá egy csudaszép madár. Ezer színben pompázó szárnyait kifárta és a koldus fiú boldogan ült a madár hátára. Ragyogó fényes ut vezetett a csillagos ég felé, mellette ezer angyalka szállt; mindegyiknek égő fáklya a kezében és egy-egy ragyogó csillag a homlokán. Előttük tündérek szállottak, szivárvány szárnyaikkal és virágot hintettek utjukba. A madár szállt, szállt és közeledtek az égbolthoz. Itt ezer lámpácska világított és ezer angyalka énekelt szépen, lélekemelőn.

A legragyogóbb fényesség közepében ott ült egy halvány asszony, hosszú fehér ruhában. A koldus gyermek örömsikoltással hullott ölébe és csókjaival halmozá arcát, mert hisz anyja volt ez az asszony.

A zene, az ének lassan elhalkult és mint valami távoli, földöntúli dallam ájtatosan zengett a légben.

A lámpácskák mind egyenkint kialudtak és újból sötétség lett a földön.

*

Másnap megfagyva találták a parkban a koldus gyermekeket. Kezében göresösen szorongatott egy néhány kenyérmorzst. Arcán kimondhatatlan öröm, égi boldogság fénylett...

(Temesvár.)

— Kend legalább tud járni, de én!?
Vigyen haza, lelkem komámasszony!

Mit tehetett farkasné komámasszony,
hátára vette rókáné komámasszonyt, haza-
vitte, ott letette. Csak ezt várta rókáné

komámasszony, beszaladt a barlangjába,
onnét kiabált ki:

— Komámasszony, hallja-e? Kutya-
bajom, tudja-e?

(Kisbacon.)

Muki kalandjai.

Irla: INCZE FRIGYES.

Muki a szakács.

Muki nagyon szeretett torkoskodni; hozzá
szoktattuk mindenféle nyalánksághoz. Nem egy-
szer voltunk bent a kamrában csak hármásban,
mikor is, ami a kezünk ügyébe akadt, azt meg-
kóstoltuk. Természetes, ilyenkor rendszeren ki
is kaptunk, legtöbbször én, mint nagyobb;
hiába mondtam, hogy öcsém indítványozta.

Mukink máskülönböleg legszívesebben a
konyhában tartózkodott, mert ott legtöbb érde-
kes dolgot figyelhetett meg. Majd a mamát,
majd a Zsuzsit, vagy a nővéremet kísérte fe-
szült figyelemmel: minden mozdulatukat jól
bevéste emlékezetébe s ha alkalom kínálkozott,
egyet-mást utána is csinált.

Történt egyszer, hogy a nyitva maradt
kamra ajtón keresztül besurrant a kamrába. A
cseléd nem vette észre s amikor kijött be-
csukta az ajtót s a Mukit berekesztette.

No, hiszen, lett dinom-dánom, lakadalom
a kamrában. A befőtteknek, tejnek, vajnak,
turónak, méznek, tojásnak volt kelete! Muki
rendre kóstolt mindent: elárulta bajusza, a
pofája, mert mindenből volt egy jókora adag
rajta. Meg lehetett állapítani a pofájáról, hogy
mi minden jó van a kamrában. Amikor meg-
unta a nyalakodást, elővette az ő konyhai tu-
dományát. Talált egy jókora nagyságu, félig
tejjel telt lábast, abba egy a kezébe került
papirzacskóból gipszport szórt, majd egy ros
fakanállal megkeverte, mint a konyhán látta,
aztán a zsirba, majd a tejfölbe forgatta bele
a fakanalát, mindenikből egy-egy jó adagot
beledobott a tejbe. Most megakadt a szeme a
vajon, abból, meg a mézből a mancsával vett
egy-egy jó adagot, ezeket mind beleszórta a
tejbe. Talált később lisztet is, abból is tett
egy lapátocskával. Végre rátalált a tojásokra.

Nosza, neki, több se kellett, egyenként belevert
a lábasa vagy tíz darabot; időnként a faka-
nállal keverte, mert mind szépen össze volt
keveredve minden. Legutoljára talált egy cilin-
dert, melyben valamelyes folyadék volt. Mind-
járt eszébe jutott, hogy látta, amint az üveg-
ből beöntenek illetve kiöntenek, fogta magát,
ő is kiöntötte tartalmának nagy részét a lá-
basba. De eszébe jutott az is, hogy látta, amint
Józsi-bá, a vén kocsisunk, meg Zsuzsi időnként
fel-felhajtják az üveget. Nosza, megpróbálja,
hátha egyet ő is tudna hajtani. Nem soká gon-
dolkozott, jót hajtott a cilinderből. No, ha igen,
meg is adta az árát. Alig érte torkát a folya-
dék, el kezdte égetni, mintha tüzet nyelt volna,
mert bizony esztendőös mult szilvapálinka volt.
Hamarosan vissza se tudta tartani s így hatal-
mas korty ment le a torkán. Elkezdett ugrálni,
miközben a lábából a kotyvalék egyre folyt,
végig öntözve magát, meg a konyhát vele.
Amint a szesz erősebben kezdte a torkát égetni,
valósággal megvadult, tombolni, ordítani kez-
dett, majd a hangja is elakadt s már csak nyö-
gött kinjában. Végre a dörömbölésre Zsuzsi
benyitott a kamrába, de vesztere: Muki egy
elkeseredett ugrással a fejetején át villám-
ként ugrott ki a konyhába, Zsuzsi fejébe ejtven
a lábast. Persze Zsuzsi nyakába zudult a lábasa
tartalma. Muki elrohant a szilvóriumos cilin-
derrel és a vackába behuzódott. Zsuzsinak
ellenben a kamra ajtó között az ijedségtől a
földbe gyökereztek a lábai. A kotyvalék a feje-
tetejétől a lábujjáig elborította. Szeme, szája
tele lett. Se nem látott, se nem hallott, kiál-
tani sem tudott, csak levegő után kapkodott.

»M... Mm... puh... buh... ah... ak...
jujjj... (Csak köpködött, amíg ki tudta nyögni):
Jujjj... megfulladok!... Agyon verem! Hol a

Cica-nóta.

Irla. CSÜRÖS EMILIA.

Hideg a tél, süvölt a szél,
Havasak a háztetők
Elbujik most minden eger
S a madarak, didergők
Miau!

Nincs most vidám egerészás
Pincében és padláson,
Vadászatra nincsen kedvem,
Jobb itt a fáskosáron
Miau!

Hej, ha megint tavasz lenne,
Napsugaras, egeres,
Veréb szállna az ereszre,
Jó dolog a veréb-les.
Miau!

Jó Istenke, — cirnos kéri —
Kergesd el már a telet,
Hadd foghasson kedve szerint
Egeret meg verebet
Miau!

(Kolozsvár.)

fakanál?!... A vaslapát!?... (S már föl is kapta a lapátot.)

A jajveszékelésre, szitkozódásra kiszalad mama egy tollseprűvel, apa a nadrágtartóval, Boriska nővérem a hajsütő vassal; én és öcsém vesszőparipánkon ugrottunk ki. A konyha közepében mindnyájunknak gyökeret vert a lába; furcsa kép tárult elénk. Mi történt? Nem tudtunk semmit, — kit üssünk? mit üssünk? Zsuzsi láttára azonban egyszerre csak el kezdtünk iszonyuan hahotázni. Hogyne, mikor Zsuzsi képe nem látszott ki a tejés, tojásos, mézes, tejfölös, szeszes habarcsból. Amint a vaslapátot felkapta s utána eredt a Mukinak, mi valamennyien követtük, de a nevetéstől alig birtunk a lábunkon állani, ami Zsuzsit teljesen kiforgatta a valójából s ha Mukit hirtelen előtalálja, bizonyosan agyonüti a vaslapáttal. De, szerencsére megfélemedezett a kalitkájáról és a szobában kereste.

Nagy lőtás-futás közben megtudtuk, hogy miről van szó. Muki a vackában volt, mely a konyha egyik szögletében volt elhelyezve. Mire odaértünk, Muki már megnyugodott kissé és védelmi állásba vágta magát. Mondhatom, elsőrendő kép volt Muki maszatos pofával és bundával védelemre készen, feje fölé emelt szilvoriomos üveggel, melyből még folyt a szilvoriom. El volt szánva rá, hogy aki legközelebb megy hozzá, fejébe vágja az üveget. E fogadtatás meghökkentette Zsuzsit, de egyben le is hűtötte a mérgét, amint Mukit ilyen pofával meglátta. Földre vetette magát, így kezdett nevetni. Mama a tollseprűt vágta a földhöz, szinte Boriskához, összecsapta a kezét, nagy nevetett; apa a nagy hahotázás közepette mind hozzám verte a nadrágtartót, Boriska a hajsütő vassal pirosra verte a tenyerét, úgy nevetett. Még Józsi bá is, aki közben az ebédlő ajtón keresztül bejutott a konyhába, nem győzte a sipkáját hol a földhöz, hol öcsémhez verni, úgy röhögött, amint Mukit és Zsuzsit meglátta. Mi öcsémmel egymást vertük a földhöz nagy derültség között, mivel nekünk ez leginkább tetszett s senki sem ügyelt ránk. E kaland Mukira nézve elég jól végződött, a nagy derültség közepette elfeledték megverni. Hogy később a kamrai zakatáért kikapott-e, nem emlékszem, de hiszem, mert sok kárt tett mamának.

(Folytatása következik.)

Elek nagyapó üzeni:

Wlaczowszky Jenő, Rozsnyóhánya-telep. Nagy gyönyörűséggel szereztél a leveleddel, s igazán kíváncsi vagyok, hogy oly ritkán írsz, mert azt elhiszem, abban a tót faluban, ahová a tót nyelv elsajátítása végett vittek a szüleid, van időn a levélírásra. Az már látszik a leveledben, hogy csak tótul beszélsz, minthogy abban a faluban senki sem tud magyarul, mert máskülömben szépen és gondosan írt leveledben kétszer is elé fordult acaes hlyelyt. Örvendek, hogy oly mélyen meghatótt a „Senki Tamás története” s hogy a beszámolóddal oly nagy örömet szereztél szüleidnek. Azt igen helyesen tennéd, hogyha a tót asszonyoktól hallott meséket lejegyeznéd, aztán megírnád magyarul és elküldenéd nekem. Az előfizetést ezután is csak küldjétek Szatmárra a kiadóhivatalnak. 1925-ben fél évre küldött előfizetést, hogy megkapla-e a kiadóhivatal vagy nem, arról majd ő fog értesíteni. — **Tamás Ancika, Szent-Anna.** Sok mindent hozott a Jézuska, édesanyád is meggyógyult, így aztán gondolom, nyugodt lélekkel mentél vissza az intézetbe. Azt elhiszem, hogy sok a tanulnivalód, de helyes beosztással jut idő a levélírásra is. Próbáld csak meg. — **Téglás Jucika, Kézdivásárhely.** Szeretném látni azt a „jó öreg urat,” aki olyan szépen új-ságot tud szerkeszteni. Hát ez igen egyszerű dolog: egy szép nyári napon repülj el Vásárhelyről Kisbaconba. — **Kálló Vilma, Szilágyosmlyó.** Manci hugod a multkori leveledben jelzett levelét nem küldte el, mert amikor már kész volt a levél, pocát ejtett bele, aztán ki akarta radirozni, de a levélpapír kiszakadt s elkeseredésében széltépte a levelet. Hát bizony attól a pocától, meg attól, hogy egy kis helyen kiszakadt a papír, elküldhette volna a levelet, mert ilyen baleset megeshik mással is, hogy tulságosan messze ne menjek, még nagyapóval is. Rejtvényedet, amelynek megfejtésében boldog új évet kívánsz olvasó társaidnak, nem közölhetem, mert oly későn kerülhetne sor rá, hogy akkor már nem lenne időszerű a boldog új esztendő kívánása, de jól esett látnom, mert meleg szívre vall, hogy olvasótársaidra gondoltál. **Bajkó Barabáska, Kászonfel-fiz.** Ha nem eszéltem, ez az első leveled, amelyet hozzám írtál, s ez is tele van jó kívánsággal. Szeretettel látlak unokáim seregében s várom további leveleidet. — **Horvát Sárika, Dulmán.** Záróban tanulsz, csak a szün időben írhat sz nagyapónak, vagyis husvétig nem kapok tőled levelet. Belenyugszom ebbe, mert látom, hogy teljesen kifogástalanul írsz s így nincs különös nagy szükséged arra, hogy levélírás utján gyakorold magadat a helvesírásban és fogalmazásban. De azért majd a szünidőkben írjál mennél többször nagyapónk, mert mindig örömmel olvasom okos leveleidet. A képrejtvényed ügyes, de cinkogratálása aránytalanul sokba kerülne. — **Eiben Erzsike, Alvincz.** A téli csolnakázást, mely voltaképp n szomorú csolnakázás, mert az árvízzel kapcsolatos, ügyesen írtad le. Szívesen látom máskor is írásaidat s kisérem figyelemmel a fejlődésedet. Rejtvényeidből válogatok. — **Fritsch Ferenc, Kolozsvár.** Ismétellen megreklamáltam a kiadóhivatalnál a 45. számban nyert könyvet, mely nyilvánvalóan elkalódott a postán. — **Láng Endre, Szilágyosmlyó.** Regényvel bőven el vagyok látva s olyan regényt, amely más lapban jelent meg, ha még oly ér-

dekes is, tudva nem leszek közzé. — **Szentpétery festvérek, Szilágyosmlyó.** Végre kapok egy oly levelet is, mely hírül adja, hogy szerencsésen megékeztelt a nyert könyv. — **Őaurik Jolán, Kolozs.** Már szeptember óta jár neked a Cimbor s most jutott a karácsonyi vakáción eszedbe a levélírás. Az írásodon nem az látszik, hogy már kijártad a negyedik elemet, hanem az, hogy már a negyedik polgárit is elvégezted. Éppen azért nem értem hogy mért nem vagy megelégedve az írásoddal. Hogy mindjárt az első leveledben nagyapónak szólítottál, ezért ugyan nem kell bocsánatot kérned, mert ez természetes, s szeretem hinnit, hogy így diktálta a szíved. **Avéd Icuka, Marosujvár.** Te is az Elek nagyapó unokái közé szegődél, illendőnek találod hát a bemutatkozást. Örvendek, s bemutatkozásodnak, de még inkább az anyukád ígételének, aki megígérte neked, hogy a nyáron elhoz Nagybaconba a keresztanyukádhoz, s akkor, remélem, átsétálok Kisbaconba is. Tolmácsolj anyukádnak viszont üdvözlételemet. — **Illencz Tibor, Arad.** Te sem kaptad meg a Cimbor 45. számában nyert könyvet, pedig, amin! írod, jó gyermek vagy s a Jézuskától is sok mindent kaptál. Írtam a kiadóháznak, hogy pótolja az elveszett könyvet. — **Nemes Béla és Zoli, Székelyudvarhely.** Érdekes, amit írsz legújabb leveledben. Tizen tanultok máramarosszigeti fiúk Székelyudvarhelyen, mégpedig heten a katolikus gimnáziumban s hárman a református kollégiumban Pénteken éjjel indultatok el Máramarosszigetről s vasárnap délelőtt értelek Udvarhelyre. Az én időmben a háromszéki diákok ugyanennyi időre értek Udvarhelyre szekéren, de ez a szekéren való utazás sokkal vidámabb volt, mint a ti utazásotok. Azt tudod, hogy a negyedik osztályban öt nyelvet tanultok, azonkívül négy tantárgyat románul, s azt hiszed, hogy nagyapónak nem volt ilyen nehéz a gimnázium negyedik osztálya. Nem bizony, mert az én időmben ebben az osztályban csak latin és németet tanultunk, de ezt a kettőt alaposan, mert öreg eszemmel el sem tudom képzelni, hogy mi ragadtál meg a fejedekben, ha egyszerre öt nyelvet tanultok. — **Szöke Juci, Brassó.** Kérdelek, mit szólok az értesítődhez. Azt, hogy meg vagyok vele elégedve, s meg lehetsz te is, mert év végére bizonyosan még jobb lesz. Annak igen örvendek, hogy alig várod a Cimborát s annak is, hogy az angyal emlékkönyvet és még sok mindent hozott neked. A hozzám küldött 100 leut továbbítottam a kiadóhivatalnak. **Rosmann Sándor, Székelyszentmihály.** A segessvári német gimnáziumba jársz s mert már németül tudsz, sokkal könnyebb a tanulás és sokkal több idő jut a levélírásra is. Hát csak jusszon is. Örömmel várom további leveleidet, mert szépen és gondosan írsz. Intézkedtem, hogy a Cimborát ezután Segessvárra Marktplatz 19. szám alá küldjék. — **Balog Bözsike, Déva.** Nektek az anygalka már nem hoz játékot, mert abból már kinöttek, de hoz minden esztendőben egész esztendőre való ruhát. Sok nagynénit és nagybácsitok van, ők a ti anygylaitok, de ne feledjétek, hogy a jézusi szeretet munkálkodik a nagynénik és nagybácsik szívében, amikor azt a sok szép ajándékot hozzák. Nagy meghatótsággal olvastam levelednek a további részét. Bizony, nagy feladat három gyermeknek a nevelése manapság, különösen, ha édesapádtól azt a kis darab fölét is elvették, amelyben mindnyájatoknak oly nagy öröme volt. — **Gréb Tibor, Zalatna.** Egy mekánót kaptál a Jézuskától,

amelyből mindenféle gépet lehet összeállítani, azzal töl-
tölöd a vakációt. Szóval kellemesen telt volna a vakáció,
ha meg nem rontja örömedet az árvíz, szerencse a sze-
rencsétlenségben, hogy ember életben nem esett kár. —
Csonka Irén, Torda. Rengeteg kárt okozott a ti
városotokban az árvíz, ti is nagy veszedelemben voltatok,
de, hála a jó Istennek, nagyobb baj nem ért. Nemcsak
nálatok, Erdélyszerte szomorú volt a karácsony, az volt
a nagyapóé is, mert az árvíz miatt nem lehetett a pesti
unokái közt, s csak január közepén utazhattunk Pestre.
— **György Győző, Páva (háromszékm.)**
Névrejtvényed sorra kerül. — **Csűrös Pisti, Gyula-
fehérvár.** Rég vágyódtál a hegedű után s végre tel-
jesült: hegedűl h. zoll az angyalka, még pedig azért, mert
első tanuló vagy az osztályodban. Hát csak gyakorold
magadat szorgalmasan a hegedű játéknak, mert a zene
a lélek nemesítője, s ha bánat ér, vigasztalója. Termesze-
tesen, a tanulást ezután sem szabad elhanyagolnod. —
Jakó Zsigmond, Ágostmajor Bihar megye.
Két jó könyvet kaptál karácsony ünnepén, vagyis két jó
barátot, mert a jó könyv, jó barát. A nővéreidnek sem
lehet okuk panaszra, amint leveledből látom A kiadó
bácsi pótolja a 39. és a 30. számot. — **Leifner Ve-
ronka, Déva.** Emlékszem, hogy kaptam tőled levelet
s válaszoltam is rá, de sok levelet kapok minden héten
s emiatt későn kerül sor a válaszokra. Olvastam az új-
ságokból is, hogy a ti karácsonyotokat is megrontotta az
árvíz, s különösen Brád környékén sok kárt tett. Hogy a
szászok által rendezett estélyen veled együtt több unokám
vett részt, ennek igen örvendek, mert mindig fájdalmasan
érint, ha az emberek azt keresik embertársaikban, hogy
melyik fajhoz vagy felekezethez tartoznak s nem azt, vajjon
jó emberek-e. Végezetül: lám, lám, ki hitte volna, hogy
a statisztikai könyvedben ott van a nagyapó neve is azok
közt az írók közt, akik jó magyarsággal írnak és te nagy-
boldogan jegyzed meg: „Hiába, mindenütt és mindenki
szeretettel említi és dicséri Nagyapót.” Ugy van, ugy.
Nincs is boldogabb ember nagyapónál. — **Szöke
Béla, Kászon-Impér (Csik-m.)** A pótlórejtvé-
nyed sorra kerül. — **Weiskopf Lajos, Nagy-
Károly.** Intézkedtem, hogy pótolják a 42, 43, 44, 45,
46, 48, 51. és 52. számot s egyben küldjék meg a nvert
könyvet is. — **Dobránszky Gyula, Torda.** A te
bemutakozásod, igazi alapos bemutatkozás: névszerint
felsorolod nemcsak a család tagjait, de a rokonságot is.
Mondanod se kell, hogy örömmel látlak unokáim sere-
gében. Abban tévedsz, hogy az „Az én könyvtáram” fi-
zetei csak kisebb gyermekeknek valók. Nagyobb gyerme-
kek is haszonnal olvashatják azokat. Egyébként örömmel
látom, hogy máris sok könyved van. Egyszer, ha nem
lesz más dolgod, közöld velem könyveid címét. Románból
vagy franciából fordított mesét küldhetsz, szívesen el is
olvasom, mint ahogy elolvastam a versedet, mely figye-
lemre méltó számppróbálgatás. Az adoma sorra kerül. —
rejtvényeidből válogatok. — **Bárdos Károly, Szé-
kelyudvarhely.** Örvendek, hogy te, az oravicabá-
nyai fiu, úgy érzed magadat a székeludvarhelyi kollegi-
umban, mintha mindig székely fiuk közül lettél volna. A
Szarkakő tetejéről sokszor gyönyörködtem én is a felsé-
ges szép panorámában, s ha arra gondolok, hogy ebben
lőbbé nem lesz részem, bizony, könnyel telik meg a sze-
mem. — **Szöke Jucl, Brassó.** A száz leut továb-
bítottam a kiadóhivatálnak, s bizonyára rendesen kapod
az újságot. Majd egyszer kapsz tőlem levelet is, de hosszú

levelet ne várj, mert bizony-bizony, alig van egy-két sza-
bad óram, oly sok munkával terhelt meg öregségemfe a
Sors. — **Szöke József, Kászon-Impér, Csik-
megye.** Névrejtvényed sorra kerül. — **Csorba Ist-
ván, Lugos.** A levelezőlapot továbbítottam a kiadó-
hivatálnak. — **Azud Pálma, Felsővisó.** Szere-
tetten látlak unokáim seregében. A 200 leut továbbítottam a
kiadóhivatálnak. — **Asztalos Judit, Nagyenyed.**
Megkaptam a leveledet, azóta bizonyosan olvastad a választ
is, s megkaptad az árvíz miatt lekéselt számokat is. Remé-
lem, már meggyógyult az ujjad, de bátran irhatsz
közbe-közbe gépen is. Már most is jól írsz gépen, s ki-
vánatos, hogy akinek alkalmá van rá, megtanulja a gép-
írást. Őcsike, amint láthatod, nem igen szünetel. Persze,
azt nem kívánhatom tőle, hogy minden hétre „nadsellő”
gondolatot termeljen. — **Kóka Teréz.** A leveledet
továbbítottam a kiadóhivatálnak, de nehezen fog rátalálni
a nevedre, mert a helyiségek szerint vannak bevezelve az
előfizetők, te pedig megfeledkedtél arról, hogy hol kell a
leveled. — **Páska Judit, Hidalmás.** Remélem,
hogy már rég elmúlt a betegséged, s megint rendesen
kapod a Cimborát, amely nélkül nem érzed jól magadat.
A 3. számban a kiadóhátsi megmagyarázta a késedelmet
is, meg azt is, hogy egy kevés ideig mért kell gyenge
papirostra nyomalni a Cimborát. Két kutya, három macska:
ez ám a gazdaság. Hozzá az egyik farkas kutya! —
Berger Béla és Zsófi, Nagykároly. Intézked-
tem, hogy keltőlök nevére járjon az újság. A leveletek
nem kallódtak el: emlékszem, hogy válaszoltam rá. —
Szabó Erzsébet, Losonc. Jó kis dolgozat az
„Ibolya házassága”, de még nem üti meg a Cimborá
magas mértékét. A bizonyítványoddal meg vagyok eléged-
ve, s hiszem, hogy jó lesz az a kereskedelmiben is, ahová
egy évi pihenés után iratkozol be. Hát bizony ezzel vége
lesz az „arany szabadságnak”, de nem egészen, mert
közbe-közbe lesz vakáció is, s akkor lesz csak igazi
értéke a szabadságnak, ha a jól végzett munka után él-
vezed azt. — **Mikola Ilonka, Kolozsvár.** Ti-
zenegy éves barna kislány vagy, a Marianum első gimn.
növendéke, s ugy megörültél az üzenetemnek, hogy örö-
mödben odaadtad ebédet felé a te hú Sajó kutyádnak.
Igy nem is csudálom, hogy amíg leveledet írod, mellet-
ted ül a Sajó. Ö-zimmel látom, hogy írásod megdicsérese
még szebb írásra és hosszabb levélre buznit. Ugy legyen,
te tizenegy éves barna kis ány. — **Kálló Vilma,
Szilágysomlyó.** Sokszor elgondolkozom azon: hová
teszem azt a sok levelet, amit kapok Nagy-nagy ládába,
mert egy nagy láda már rég megtelt. Megörzök minden
levelet, mert valamikor e levelekből fogják látni, hogy
milyen volt a ti gyermekkorotok. Az ellentétes rejtvényed
hibás, mert Jókai nevében, amint te helyesen írtad, két-
szer fordul elő a hosszú ó, a rejtvényedben azonban
(a drága ellentéte: olcsó meg a bika ellentéte: okos) rö-
vid az o, vagyis e szerint Jókai neve így hangzana Jókai Mór.
Kálló Mancsi, Szilágysomlyó. Azért nem írtál
eddig, mert nem valami szép az írásod és nem tudsz
nagyon helyesen írni. Eppen azért kellett volna írnod
minél szorgalmasabban, amit ezután el is várok tőled A
létrarejtvényed sorra kerül. — **Érsek Kati, Hid-
almás.** Csolnokon járt az angyal Hidalmáson — írod
— vagyis: szomorú volt ott is a karácsony Nektek kü-
lönösen nagy kárt okozott az árvíz: minden juhtokat
elvitte. Nem csuda, ha még mindig mintha hallanád
szegény juhok sirását,

FEJTÖRŐ.

A sorsolásban való részvételre egy rejtvény megfejtése is jogosít!
A rejtvény megfejtését, a megfejtők és nyertesek névsorát egyszerre, a megfejtést követő hónap végén közlöm!
A megfejtések beküldésének határideje a hónap 10-ik napja.

Összerakórejtvény.

Beküldte: WLACHOVSKY JENŐ.

á	m	n	á	1. Ősapánk.
d	a	e	m	2. Hölgy neve máskép
m	o	m	á	3. Minden ima vége.
á	n	a	d	4. Férfi név.

Számrejtvény.

Beküldte: LÁNG EMIKA.

- 4, 2, 1, 5. Állat, melyet a vörös szín izgat.
6, 3, 2, 1, 8. Fiatal ló.
7, 5, 4. Gabona.
9. Mássalhangzó.
1-9. Egy kedves kis helység neve.

Pótlórejtvény.

Beküldte: MÁTHÉ ISTVÁN.

— ali	— ára
— lemér	— ron
— amás	— usi
— r	— énes
— eri	— rbán
— ván	— ózsi

A kezdőbetük egy magyar költő nevét adják.

Szórejtvény.

Beküldte: DEÁK TUSIKA és PIROSKA.

- K**-val szin.
P-vel foglalkozás.
F-el kocsiikon van.
L-lel jégen támad.

Létrarejtvény.

Beküldte: BABCSAK ILUSKA.

C	G
e	u
c	r
g	o
r	e
ly	

Megfejtése: egy régi költő neve.

Névrejtvény.

Beküldte: WEISZ KATÓ.

Mária, Cili, Oltó, Rózsika, Annus,
Boris, Irén.

A kezdőbetük helyesen összerakva egy kedves ujság nevét adják.

CIMBORA

szerkesztősége és kiadóhivatala.

Szerkesztőség:

Bajánii-Miei (Kisbaczon) u. p. Bajánii-Mare (Nagybaczon) jud. Treiscaune (Háromszék-megye). E címre küldendők a „Cimbora” részére szánt kéziratok, az Elek Nagyapóhoz írott levelek és rejtvénymegfejtések.

Kiadóhivatal:

Salu-Mare (Szalmár) Str. Cuza Voda 4.
A kiadóhivatalhoz küldendők a „Cimbora” előfizetési bejelentései és díjai.

Előfizetési díjak:

Romániában évi 400 lei, negyedévenként 100 lei.
Csehszlovákiában évi 80 csehszlovák korona, negyedévenként 20 csehszlovák korona.
Magyarországon évi 144.000 magyar korona, negyedévenként 36.000 magyar korona.
Ausztriában évi 112.000 osztrák korona, negyedévenként 28.000 osztrák korona.
Jugoszláviában évi 200, negyedévenként 50 dinár.

Laptulajdonos: Szabadsajtó-könyvnyomda és Lapkiadó rt.
Felelős szerkesztő: Dénes Sándor.